

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

6. února 2019 *

„Řízení o předběžné otázce – Soudní spolupráce v občanských věcech – Příslušnost a výkon soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech – Nařízení (ES) č. 44/2001 a (ES) č. 1346/2000 – Oblasti působnosti – Úpadek soudního vykonavatele – Žaloba podaná správcem podstaty pověřeným správou a likvidací společnosti v úpadku“

Ve věci C-535/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) ze dne 8. září 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 11. září 2017, v řízení

NK, insolvenční správce pro PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV a PI

proti

BNP Paribas Fortis NV,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), místopředsedkyně Soudního dvora vykonávající funkci předsedkyně prvního senátu, A. Arabadžev, E. Regan, C. G. Fernlund a S. Rodin, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: R. Schiano, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. července 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za NK, insolvenčního správce pro PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV a PI B. I. Kraaipoel, T. V. J. Bilem, P. M. Vederem a R. J. M. C. Rosbeekem, advocaten,
- za BNP Paribas Fortis NV F. E. Vermeulenem a R. J. van Galenem, advocaten,
- za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem, M. Figueiredem a P. Lacerdou, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi R. Troostersem, jakož i M. Heller, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 18. října 2018,

* Jednací jazyk: nizozemština.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 1 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42), čl. 4 odst. 1 a článku 13 nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení (Úř. věst. 2000, L 160, s. 1; Zvl. vyd. 19/01, s. 191), jakož i článku 17 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II) (Úř. věst. 2007, L 199, s. 40).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi NK, insolvenčním správcem PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV a PI (dále jen „správce“), proti společnosti BNP Paribas Fortis NV (dále jen „Fortis“) ve věci vymáhání, ze strany správce, v rámci úpadkového řízení zahájeného v Nizozemsku, částky neoprávněně převedené jednou z osob v úpadku na účet vedený u společnosti Fortis v Belgii.

Právní rámec

Nařízení č. 1346/2000

- 3 Body 4, 6, 7 a 23 odůvodnění nařízení č. 1346/2000 zní takto:
  - „(4) Pro řádné fungování vnitřního trhu je nutné vyhnout se podnětům, které motivují zúčastněné strany k převodům majetku nebo soudních řízení z jednoho členského státu do druhého za účelem výhodnějšího právního postavení (tzv. *forum shopping*).
  - [...]
  - (6) V souladu se zásadou proporcionality se toto nařízení omezuje na ustanovení, která upravují příslušnost pro zahájení úpadkových řízení a rozhodnutí, která jsou učiněna přímo na základě úpadkových řízení a s takovými řízeními úzce souvisí. Kromě toho obsahuje toto nařízení ustanovení, která se týkají uznávání takových rozhodnutí a rozhodného práva, které tyto zásady rovněž splňují.
  - (7) Konkursy, vyrovnání a podobná řízení jsou vyňaty z působnosti Bruselské úmluvy [ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a o výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění úmluvy ze dne 29. listopadu 1996 o přistoupení Rakouské republiky, Finské republiky a Švédského království (Úř. věst. 1997, C 15, s. 1)].
  - [...]
  - (23) Toto nařízení stanoví v oblasti své působnosti jednotná pravidla pro kolizní normy jednotlivých států, které nahrazují předpisy mezinárodního práva soukromého jednotlivých států. Pokud není stanoveno jinak, měly by být použity právní předpisy státu, který řízení zahájil (*lex concursus*). Tato kolizní norma jednotlivých států by měla platit pro hlavní i územní řízení. *Lex concursus* určuje veškeré procesní i hmotněprávní účinky úpadkového řízení na osoby a právní vztahy. Upravuje veškeré podmínky pro zahájení, vedení a skončení úpadkového řízení.“

4 Článek 3 odst. 1 uvedeného nařízení zní následovně:

„Soudy členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, jsou příslušné k zahájení úpadkového řízení. V případě společnosti nebo právnické osoby se za místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy, považuje sídlo, pokud není prokázán opak.“

5 Článek 4 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Pokud toto nařízení nestanoví jinak, je právem rozhodným pro úpadkové řízení a jeho účinky právo toho členského státu, na jehož území bylo úpadkové řízení zahájeno (dále jen ‚stát, který řízení zahájil‘).

2. Právo státu, který řízení zahájil, určuje podmínky pro zahájení tohoto řízení, jeho vedení a skončení. Určuje zejména,

[...]

c) oprávnění dlužníka a správce podstaty;

[...]

e) účinky úpadkového řízení na probíhající smlouvy, jejichž smluvní stranou je dlužník;

f) účinky úpadkového řízení na řízení zahájená jednotlivými věřiteli, s výjimkou probíhajících soudních řízení;

[...]

h) pravidla pro přihlašování, prověřování a přiznávání pohledávek;

[...]

m) pravidla týkající se neplatnosti, odporovatelnosti nebo neúčinnosti právních úkonů poškozujících všechny věřitele.“

6 Článek 13 téhož nařízení stanoví:

„Ustanovení čl. 4 odst. 2 písm. m) se nepoužije, pokud osoba, která má prospěch z úkonu, který poškozuje všechny věřitele, prokáže, že:

– je pro tento úkon rozhodné právo jiného členského státu než státu, který zahájil řízení,

a

– toto právo neumožňuje žádným způsobem napadnout v daném případě dotyčný úkon.“

Narřízení č. 44/2001

7 Článek 1 nařízení č. 44/2001, který vymezuje působnost uvedeného nařízení, zní takto:

„1. Toto nařízení se vztahuje na občanské a obchodní věci bez ohledu na povahu soudu. Nevztahuje se zejména na věci daňové, celní a správní.

2. Toto nařízení se nevztahuje na

- a) věci osobního stavu, způsobilosti fyzické osoby k právům a právním úkonům, majetkové vztahy mezi manželi a dědění, včetně dědění ze závěti;
- b) konkursy, vyrovnání a podobná řízení;
- c) sociální zabezpečení;
- d) rozhodčí řízení.

[...]“

Nařízení č. 864/2007

- 8 Článek 17 nařízení č. 864/2007 zní následovně:

„Při posuzování chování osoby, vůči které je vznášen nárok na náhradu škody, je třeba přihlédnout, jako ke skutkové otázce a v náležitém rozsahu, k pravidlům bezpečnosti a chování platným v místě a v okamžiku, kdy došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku odpovědnosti.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 9 PI byl soudním vykonavatelem od roku 2002 až do prosince 2008, kdy byl zbaven úřadu. Pro potřeby svého úřadu soudního vykonavatele byl PI majitelem běžného účtu vedeného u společnosti Fortis v Belgii. Na tento účet měly platit osoby, od kterých vymáhal zaplacení jejich dluhů.
- 10 V roce 2006 založil PI podle nizozemského práva společnost PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV (dále jen „PI.BV“), jejímž byl jediným společníkem, jakož i jednatelem. Předmětem činnosti uvedené společnosti byl výkon úřadu soudního vykonavatele PI, který do společnosti PI.BV vložil majetek kanceláře soudního vykonavatele, jakož i běžný účet vedený u společnosti Fortis. Společnost PI.BV byla rovněž majitelkou svěřeneckého účtu vedeného u jiné banky se sídlem v Nizozemsku, kde byly uloženy prostředky zhruba 200 zákazníků úřadu.
- 11 V období od 23. do 26. září 2008 převedl PI prostřednictvím internetového bankovníctví celkovou částku 550 000 eur ze svěřeneckého účtu na účet vedený u společnosti Fortis. O několik dnů později, od 1. do 3. října 2008, vybral PI v hotovosti částku 550 000 eur z běžného účtu vedeného u společnosti Fortis. Toto jednání bylo kvalifikováno jako zpronevěra a PI byl z toho důvodu odsouzen k trestu odnětí svobody.
- 12 Dne 2. března 2010 byl vyhlášen úpadek společnosti PI.BV, který následoval osobní bankrot PI vyhlášený dne 23. června 2009.
- 13 V rámci úpadečného řízení správce podal k rechtbank Maastricht (soud v Maastrichtu, Nizozemsko) žalobu směřující k tomu, aby byla společnosti Fortis uložena povinnost vyplatit částku 550 000 eur. Na podporu žaloby správce tvrdil, že společnost Fortis založila svoji odpovědnost vůči věřitelům PI.BV a PI tím, že bez výhrad a v rozporu se svými zákonnými povinnostmi umožnila výběry hotovosti uskutečněné PI, čímž způsobila všem věřitelům obou úpadců škodu.
- 14 Rechtbank Maastricht (soud v Maastrichtu) se prohlásil za příslušný k rozhodnutí o návrhu správce. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno Gerechtshof 's-Hertogenbosch (odvolací soud v 's-Hertogenbosch, Nizozemsko) mezitímním rozsudkem ze dne 4. června 2013, protože návrh správce byl založen na úpadku PI a PI.BV, a tudíž spadal do působnosti nařízení č. 1346/2000.

- 15 V tomto kontextu rechtbank Maastricht (soud v Maastrichtu) pravomocným rozsudkem uložil společnosti Fortis, aby zaplatila částku 550 000 eur z titulu náhrady škody způsobené věřitelům.
- 16 V odvolacím řízení vydal Gerechtshof 's-Hertogenbosch (odvolací soud v 's-Hertogenbosch) dne 16. února 2016 mezitímní rozsudek, v němž měl za to, že vzhledem k tomu, že již mezitímním rozsudkem ze dne 4. června 2013 rozhodl o příslušnosti nizozemských soudů, nemůže se v zásadě touto otázkou znovu zabývat. Gerechtshof 's-Hertogenbosch (odvolací soud v 's-Hertogenbosch) nicméně v mezitímním rozsudku ze dne 16. února 2016 uvedl, že z rozsudků Soudního dvora ze dne 4. září 2014, Nickel & Goeldner Spedition (C-157/13, EU:C:2014:2145), a ze dne 11. června 2015, Comité d'entreprise de Nortel Networks a další (C-649/13, EU:C:2015:384), plyne, že argumenty společnosti Fortis, podle kterých rozhodnutí týkající se příslušnosti nizozemských soudů obsažené v mezitímním rozsudku ze dne 4. června 2013 bylo nesprávné, byly *a priori* opodstatněné, takže umožňovaly podání kasačního opravného prostředku ohledně tohoto aspektu.
- 17 Mimoto měl Gerechtshof 's-Hertogenbosch (odvolací soud v 's-Hertogenbosch) za to, že žaloba správce proti společnosti Fortis byla žalobou typu „Peeters v. Gatzen“, jejíž princip byl zakotven v rozsudku Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud, Nizozemsko) rozsudkem ze dne 14. ledna 1983. Na základě takové žaloby typu „Peeters v. Gatzen“ může správce za určitých okolností podat žalobu na náhradu škody založenou na deliktní či kvazideliktní odpovědnosti proti třetí osobě, která se účastnila na vzniku škody utrpěné všemi věřiteli, i když úpadce sám takovou žalobu podat nemůže. Podle uvedené judikatury výsledek dosažený na základě žaloby podané správcem v zájmu všech věřitelů náleží těmto věřitelům.
- 18 Správce podal opravný prostředek k odvolacímu soudu, Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud, Nizozemsko), proti rozsudku Gerechtshof 's-Hertogenbosch (odvolací soud v Hertogenbosch) ze dne 16. února 2016. Společnost Fortis podala vzájemný opravný prostředek proti témuž rozsudku, přičemž Gerechtshof 's-Hertogenbosch (odvolacímu soudu v 's-Hertogenbosch) vytýkala mimo jiné to, že se na základě nařízení č. 1346/2000 prohlásil za příslušný pro rozhodování o žalobě podané správcem.
- 19 Předkládající soud má za to, že existují důvodné pochybnosti ohledně toho, zda žaloba typu „Peeters v. Gatzen“ musí být považována za žalobu, která se řídí výhradně zvláštními pravidly insolvenčního řízení, takže z toho titulu nespadá do působnosti nařízení č. 44/2001.
- 20 Předkládající soud má také pochybnosti o tom, zda je kvalifikace žaloby v rámci zkoumání příslušnosti vždy rozhodující pro určení rozhodného práva pro žalobu, jelikož podle článku 4 nařízení č. 1346/2000 je vždy dána existence vazby mezi příslušností a rozhodným právem.
- 21 Konečně, pokud je právem, jímž se řídí obsah žaloby typu „Peeters v. Gatzen“ nizozemské právo, táže se předkládající soud, zda v takové situaci je při posuzování protiprávnosti určitého úkonu nicméně třeba zohlednit analogicky k článku 17 nařízení č. 864/2007, ve spojení s článkem 13 nařízení č. 1346/2000, taková pravidla týkající se bezpečnosti a chování, jež se použijí v tvrzeném místě škodné události, jako jsou pravidla chování stanovená pro banky ve finanční oblasti.
- 22 Za těchto podmínek se Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud, Nizozemsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Spadá žaloba na náhradu škody, kterou podává podle čl. 68 odst. 1 zákona o úpadku správce majetkové podstaty, jehož úkolem je správa a zpeněžení majetkové podstaty, jménem všech věřitelů úpadce proti třetí osobě, která způsobila těmto věřitelům újmu, přičemž výsledek dosažený v případě, že tato žaloba bude mít úspěch, připadá podstatě, pod výjimku stanovenou v čl. 1 odst. 2 písm. b) nařízení [č. 44/2001]?

- 2) Bude-li na první otázku zodpovězeno kladně, a pokud se tudíž na dotčenou žalobu vztahuje nařízení [č. 1346/2000], je rozhodným právem pro tuto žalobu právo členského státu, na jehož území bylo úpdkové řízení zahájeno, na základě čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení, stran jak aktivní legitimace správce podstaty k podání této žaloby, tak uplatnitelného hmotného práva?
- 3) V případě kladné odpovědi na druhou otázku: musí soud členského státu, který úpdkové řízení zahájil, zohlednit alespoň *per analogiam*:
  - a) ustanovení článku 13 nařízení [č. 1346/2000] v tom smyslu, že strana, jejíž odpovědnost je předmětem sporu, se může proti žalobě podané správcem podstaty jménem všech věřitelů bránit tím, že prokáže, že v důsledku jejích úkonů jí nevznikla odpovědnost podle práva, jež by bylo právem rozhodným pro žalobu, pokud by se její odpovědnosti nedovolával správce podstaty, ale individuální věřitel;
  - b) ustanovení článku 17 nařízení [č. 864/2007], ve spojení s článkem 13 nařízení [č. 1346/2000], tedy pravidla týkající se bezpečnosti a chování, jež se použijí v údajném místě škodné události, jako jsou pravidla chování stanovená pro banky ve finanční oblasti?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 23 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 1 odst. 1 a odst. 2 písm. b) nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že taková žaloba, jako je žaloba dotčená ve věci v původním řízení, jejímž předmětem je návrh na náhradu škody založený na deliktní či kvazideliktní odpovědnosti, která je podaná správcem v rámci úpdkového řízení a jejíž výsledek dosažený v případě, že tato žaloba bude mít úspěch, připadá podstatě, spadá pod pojem „občanské a obchodní věci“ ve smyslu odstavce 1 uvedeného ustanovení, a tudíž spadá do věcné působnosti uvedeného nařízení.
- 24 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr, který vycházel především z přípravných prací týkajících se Úmluvy ze dne 27. září 1968 o příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „Bruselská úmluva“), tedy dokumentu, který byl nahrazen nařízením č. 44/2001, rozhodl, že toto nařízení a nařízení č. 1346/2000 musí být vykládána tak, aby bylo zabráněno jakémukoli překrývání právních pravidel, která tyto akty obsahují, a jakémukoli právnímu vakuu. Žaloby vyloučené z působnosti nařízení č. 44/2001 na základě jeho čl. 1 odst. 2 písm. b) z důvodu, že se týkají „insolvenčních řízení a podobných řízení“, tedy spadají do působnosti nařízení č. 1346/2000. Nařízení č. 44/2001 se pak naopak vztahuje na žaloby, které nespádají do působnosti čl. 3 odst. 1 nařízení č. 1346/2000 (rozsudek ze dne 9. listopadu 2017, *Tünkers France a Tünkers Maschinenbau*, C-641/16, EU:C:2017:847, bod 17).
- 25 Soudní dvůr rovněž uvedl, že jak vyplývá zejména z bodu 7 odůvodnění nařízení č. 44/2001, bylo úmyslem unijního zákonodárce zavést širokou definici pojmu „občanské a obchodní věci“ obsaženého v čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení, a přiznat tedy tomuto nařízení širokou působnost. Naproti tomu působnost nařízení č. 1346/2000 nesmí být podle jeho bodu 6 odůvodnění vykládána široce (rozsudek ze dne 9. listopadu 2017, *Tünkers France a Tünkers Maschinenbau*, C-641/16, EU:C:2017:847, bod 18).
- 26 Soudní dvůr rozhodl, že z oblasti působnosti Bruselské úmluvy a následně nařízení č. 44/2001 jsou vyloučeny pouze žaloby, které vyplývají přímo z úpdkového řízení a které s ním úzce souvisí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. února 1979, *Gourdain*, 133/78, EU:C:1979:49, bod 4, jakož i ze dne 19. dubna 2012, *F-TEX*, C-213/10, EU:C:2012:215, body 22 a 24). Pouze tyto žaloby proto spadají do působnosti nařízení č. 1346/2000 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2017, *Tünkers France a Tünkers Maschinenbau*, C-641/16, EU:C:2017:847, bod 19 a citovaná judikatura).

- 27 Mimoto právě toto kritérium, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora týkající se výkladu Bruselské úmluvy, které bylo převzato v bodě 6 odůvodnění nařízení č. 1346/2000 pro účely vymezení jejího cíle a bylo potvrzeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení (Úř. věst. 2015, L 141, s. 19), které není v této věci použitelné *ratione temporis* a které v článku 6 stanoví, že soudy členského státu, na jehož území bylo zahájeno insolvenční řízení, jsou příslušné pro projednání žalob, které přímo vyplývají z insolvenčního řízení a úzce s ním souvisejí.
- 28 Určujícím kritériem použitým Soudním dvorem k identifikaci oblasti, do které žaloba spadá, nejsou totiž procesní souvislosti této žaloby, ale její právní základ. Podle tohoto přístupu je třeba zkoumat, zda právo nebo povinnost, které jsou základem žaloby, vyplývají z obecných pravidel občanského a obchodního práva nebo z odchylných pravidel, která jsou specifická pro insolvenční řízení (rozsudek ze dne 4. září 2014, Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, bod 27; ze dne 9. listopadu 2017, Tünkers France a Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, bod 22, jakož i ze dne 20. prosince 2017, Valach a další, C-649/16, EU:C:2017:986, bod 29).
- 29 Skutečnost, že žaloba byla podána po zahájení úpadkového řízení správcem ustanoveným v tomto řízení a že tento správce jedná v zájmu věřitelů, totiž nemění zásadním způsobem její povahu, která nezávisí na úpadkovém řízení a z hlediska své podstaty podléhá nadále obecným právním pravidlům (viz obdobně rozsudky ze dne 10. září 2009, German Graphics Graphische Maschinen, C-292/08, EU:C:2009:544, body 31 a 33, jakož i ze dne 4. září 2014, Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, bod 29).
- 30 Dále podle judikatury Soudního dvora platí, že pro rozhodnutí, zda se použije důvod pro vyloučení stanovený v čl. 1 odst. 2 písm. b) nařízení č. 44/2001, je určující intenzita vztahu existujícího mezi soudní žalobou a insolvenčním řízením (rozsudek ze dne 9. listopadu 2017, Tünkers France a Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, bod 28 a citovaná judikatura).
- 31 V projednávané věci především ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že žaloba typu „Peeters v. Gatzen“, která byla poprvé prohlášena za přípustnou v judikatuře Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud, Nizozemsko) rozsudkem ze dne 14. ledna 1983, může být insolvenčním správcem podána v zájmu všech věřitelů v rámci jeho obecného poslání uznaného příslušnou vnitrostátní úpravou, kterým je správa a zpeněžení majetkové podstaty úpadce. Dále, výsledek této žaloby, v případě, že jí bude vyhověno, se stává součástí podstaty ve prospěch všech věřitelů a je distribuován podle pravidel pro rozvrh. Mimoto pro rozhodnutí o takové žalobě podané v průběhu insolvenčního řízení jednak není třeba přezkoumávat individuální postavení každého z dotčených věřitelů a jednak třetí osoba, proti které žaloba směřuje, nemůže vůči správci uplatnit prostředky obhajoby, které by mohla uplatnit proti každému z věřitelů individuálně.
- 32 Je přitom třeba konstatovat, že všechny charakteristiky žaloby typu „Peeters v. Gatzen“ uvedené v předchozím bodě tvoří součást procesních souvislostí, do nichž tato žaloba zapadá. Pokud je totiž taková žaloba podána v průběhu insolvenčního řízení, je tím, kdo ji podává v zájmu všech věřitelů správce, a to v rámci svého poslání spravovat a zpeněžit podstatu v souladu s příslušnou právní úpravou, a v důsledku toho výnos žaloby připadá podstatě.
- 33 Dále, podle skutečností plynoucích ze spisu předloženého Soudnímu dvoru, je žaloba podaná správcem proti společnosti Fortis žalobou založenou na deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti. Účelem takové žaloby tedy je, aby společnost Fortis byla odsouzena na základě údajného porušení svých povinností v oblasti kontroly, které ji měly vést k odmítnutí výběrů hotovosti uskutečněných PI ve výši 550 000 eur, které jsou podle správce důvodem škody způsobené věřitelům.
- 34 Na základě uvedených skutečností se tudíž taková žaloba jeví jako založená na obecných pravidlech občanského a obchodního práva, a nikoli na odchylných ustanoveních, která jsou specifická pro úpadková řízení.

- 35 Konečně, ačkoli je vazba na insolvenční řízení ve věci v původním řízení nezpochybnitelná, jelikož jde o žalobu podanou správcem v zájmu věřitelů, nic to nemění na tom, jak plyne ze spisu předloženého Soudnímu dvoru, že taková žaloba může být podána věřiteli individuálně, ať již před zahájením insolvenčního řízení, v jeho průběhu, nebo po jeho ukončení.
- 36 Za těchto podmínek, jak uvedl generální advokát v bodě 68 stanoviska, taková žaloba, jako je žaloba dotčená v původním řízení, která jednak může být podána samotným věřitelem, takže nespadá do výlučné pravomoci správce, a jednak je nezávislá za zahájení insolvenčního řízení, nemůže být považována za přímý a neoddelitelný důsledek takového řízení.
- 37 Je tedy třeba mít za to, že taková žaloba není založena na odchylných ustanoveních, která jsou specifická pro úpadková řízení, ale naopak na obecných pravidlech občanského a obchodního práva, a v důsledku toho není vyloučena z působnosti nařízení č. 44/2001.
- 38 S ohledem na uvedené úvahy je třeba odpovědět na první otázku tak, že čl. 1 odst. 1 a odst. 2 písm. b) nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že taková žaloba, jako je žaloba dotčená ve věci v původním řízení, jejímž předmětem je návrh na náhradu škody založený na delikt ní či kvazidelikt ní odpovědnosti, která je podaná správcem v rámci úpadkového řízení a jejíž výsledek dosažený v případě, že tato žaloba bude mít úspěch, připadá podstatě, spadá pod pojem „občanské a obchodní věci“ ve smyslu odstavce 1 uvedeného ustanovení, a tudíž spadá do věcné působnosti uvedeného nařízení.

Ke druhé a třetí otázce

- 39 Vzhledem k tomu, že druhá a třetí otázka byly položeny pouze pro případ, že by Soudní dvůr rozhodl, že žaloba, jako je žaloba v původním řízení, spadá pod výjimku stanovenou v čl. 1 odst. 2 písm. b) nařízení č. 44/2001, není třeba na uvedené otázky odpovídat.

K nákladům řízení

- 40 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 1 odst. 1 a odst. 2 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že taková žaloba, jako je žaloba dotčená ve věci v původním řízení, jejímž předmětem je návrh na náhradu škody založený na delikt ní či kvazidelikt ní odpovědnosti, která je podaná správcem v rámci úpadkového řízení a jejíž výsledek dosažený v případě, že tato žaloba bude mít úspěch, připadá podstatě, spadá pod pojem „občanské a obchodní věci“ ve smyslu odstavce 1 uvedeného ustanovení, a tudíž spadá do věcné působnosti uvedeného nařízení.

Podpisy.